

LA TRIBUNA

El mite de la societat digital

La fractura digital també afecta els joves

JAUME

BARTUMEU
CASSANY

President de Progressistes-SDP

La pandèmia ha consolidat el mite de la societat digital, de la relació *on-line*, com a nova manera de viure al món.

El filòsof i escriptor Josep Ramoneda comentava el maig passat que "... la crisi del coronavirus, que semblava un avís sobre la gosadia de portar la humanitat més enllà dels límits del que som, podria acabar consolidant la deshumanització del món".

Efectivament s'escolten veus i sorgeixen propostes de consolidar de forma permanent el teletreball.

No m'agradaria caure en un univers digital en què "... els cosos estarien cada cop més confinats darrere les pantalles".

En aquest marc es plantegen molts dubtes pel que fa a l'ensenyament que han de rebre les noves generacions. Un desplaçament de l'educació del que és presencial al que és virtual seria la culminació de la ideologia meritocràtica. I hom cauria en el principi de Margaret Thatcher: "... la societat no existeix, només

S'ESCOLTEN VEUS I
SORGEIXEN PROPOSTES DE
CONSOLIDAR EL TELETREBALL
DE FORMA PERMANENT

existeixen els individus".

Penso que el redreçament econòmic i la reconstrucció social que Andorra necessita haurien d'anar en el sentit de l'equilibri. Començant per la recuperació dels espais compartits perquè, es vulgui o no, som el que som perquè la nostra vida es construeix, s'organitza, en relació amb els altres, en societat.

Per això l'objectiu hauria de ser una societat més equilibrada, entre modernitat i tradicions, susceptible de ser entesa com una comunitat.

L'aïllament social que suposa un teletreball permanent o una educació el cent per cent *on-line* és un problema de salut mental i física.

En els darrers mesos les destrosses han estat molt grans i han deixat en evidència qüestions i situacions que romanien dissimulades o amagades.

Una és la fractura digital. Les desigualtats -socials, econòmiques i culturals- s'han fet notar en aquelles famílies que no han pogut ajudar prou els fills en edat escolar i seguir l'ensenyament

virtual. Moltes no estaven equipades a casa, ni es podien equipar. Els fills de nombroses famílies han tingut problemes per seguir les classes a distància per la manca d'ordinadors, d'espais adequats a casa seva o d'ajuda complementària dels pares. Molts docents i escoles no estaven preparats per afrontar el repte de l'ensenyament a distància.

Amb l'*e-escola* s'agreugen les desigualtats que l'escola contribueix a reduir i reconduir.

Ara fa nou anys, el 12 de gener del 2011, vaig signar com a cap de Govern un decret, a proposta del ministre d'Ordenament Territorial, president del consell d'administració del Servei de Telecomunicacions d'Andorra (STA), Gerard Barcia, establint les normes generals aplicables al servei universal d'accés a internet sobre fibra òptica. Consideràvem ja aleshores que l'accés a internet sobre fibra òptica és "... un servei universal, per a tots els usuaris finals de qualsevol nucli amb població permanent, amb independència de la seva situació geogràfica en el territori an-

dorrà, amb un preu bàsic raonable, i amb una velocitat d'accés de 100 Mbps". Aquestes llargues setmanes que hem viscut aïllats els uns dels altres m'han reforçat en aquell convenciment.

I, a més, ens hem adonat que

L'OBJECTIU HAURIA DE SER
UNA SOCIETAT MÉS
EQUILIBRADA, ENTRE
MODERNITAT I TRADICIONS

no és solament la gent gran que pateix l'aïllament digital. Molts joves també han rebut les conseqüències d'aquesta fractura digital.

Hem comprovat que hi ha una mena d'analfabetisme dels temps moderns que afecta les capacitats de desenvolupar-se en aquest nou món, en totes les franges d'edat. No podem excloure la gent gran, ni ningú, suprimint els canals de tradicionals de les administracions, per reemplaçar-los per vies exclusiva-

ment *on-line*.

La majoria de joves saben força bé emprar les xarxes socials o jugar-hi. Però quan cal fer una sol·licitud administrativa, fer un currículum o reenviar un correu electrònic els és més complicat. No tots els joves se senten còmodes amb les tecnologies digitals i el confinament ens ha permès mesurar aquesta fractura.

Es comprova així que no és el mateix usar de manera recreativa les eines digitals que tenir competències en usos d'àmbit professional o d'inserció social.

Per això hi ha necessitat de l'acompanyament dels educadors.

Convindria actualitzar i millorar el decret del 12 de gener del 2011, publicat al BOPA, perquè aquests mesos convulsos ens han fet adonar que el fet de no disposar d'internet pot privar les persones de drets fonamentals com són el dret a l'educació i el dret al treball, per aquest motiu creiem necessari, per no excloure cap ciutadà, que internet, amb les seves màximes capacitats, arribi gratuïtament a totes les llars del país.